

[Aksel Larsen.]

at man vil saa forfærdelig gerne udstykke navnlig Jorden ned til Bregnet Kirke, men det sætter Overfredningsnævnet sig imod. Ja, men der kan maaske tænkes Tilfælde, hvor Overfredningsnævnets Afgørelser er aabenbart urimelige, og mig bekendt har vi endnu ikke faaet indført Enevælde her i Landet, saa jeg kan ikke tro, det er saaledes, at Overfredningsnævnet skal være fuldkommen enevældigt, og at dets Afgørelse ikke kan tilsidesættes, naar vigtige Samfundsinteresser staar paa Spil.

Jeg ønsker at gentage, hvad jeg sagde før, og hvad hverken Ministeren eller de øvrige Ordførere har haft Lyst til at komme ind paa.

Den paagældende Fredning blev gennemført ikke paa Offentlighedens Initiativ, men paa Initiativ af Kalø Gods. Den blev gennemført, for at man kunde forhindre Anlægget af en højst nødvendig Landevej, der skulde sætte Rønde og Landevejen til Aarhus i nærmere Forbindelse med Æbeltotegnen. Det blev udtrykkelig fastslaaet i Fredningsbestemmelserne, at saa maatte en saadan Landevej ikke anlægges. Det var Præmisserne. Det var slet ikke Hensynet til hverken Naturen, til Skønheden eller noget saadant, der var det afgørende for Kalø Gods til selv at rejse Frednings-sagen.

Endvidere forekommer det mig ligesom det ærede Medlem Hr. Skytte ganske urimeligt, at det skulde kunne skæmme Landskabet, om der kom til at ligge en 6—8 eller maaske 10 Husmandsbrug paa det paagældende Areal. Man behøver ikke blot at formode, at der omkring Bregnet Kirke har ligget en Landsby, det er en historisk Kendsgerning. Man kan endnu se Rester af Bygningernes Grundmure, saa der har altsaa ligget en Landsby; dengang har man aabenbart ikke fundet, at det skæmmede Landskabet at have en saadan Bebyggelse liggende. Det kan heller ikke skæmme Landskabet, om der kommer til at ligge nogle Husmandsbrug, man kan bare tage det fornødne Hensyn ved Bygningernes Placering.

Hvis jeg har forstaaet den Skrivelse fra Jordlovsudvalget, som den højtærede Minister oplæste; rigtigt, vil man se at faa Fredningsbestemmelserne ændret for den Del af Kalø Gods, der ligger nær ved Rønde By. Hvis man ikke gør det, er man ikke i Stand til at imødekomme de Ønsker, som Rønde By og „Bregnet-Bakke“ har fremsat. Men hvis man her kan faa de for-

nødne Lempelser af Fredningsbestemmelserne, hvorfor siger man saa, at disse Fredningsbestemmelser er en fuldkommen uoverstigelig Hindring for at gennemføre en mere vidtgaaende Udstykning end den, man nu er standset ved?

Jeg ved ikke, om Djurslands Husmandsskole har sagt, at man er tilfreds med at faa overladt en af Forpagtergaardene, men hvis man har sagt det, kunde jeg tænke mig, at det er ud fra de Præmisses, at hvis man ikke siger ja til det, saa faar man slet ingen Ting. Naar man blandt de interesserede har tegnet en Garantikapital paa 50 000 Kr. med det konkrete Formaal at overtage det, man kalder Jagtslottet, naar man har haft en Arkitekt til at undersøge det, og han har erklæret, at det er velegnet til Brug som Bygning for en Husmandsskole, kan jeg ikke tro, at man er ligefrem begejstret for at flytte over til en af Forpagtergaardene.

Vi maa derfor opretholde vort Forslag til Beslutning. Jeg tror, det er i Overensstemmelse med, hvad der er mest samfundsgavnligt, og jeg tror stadig væk, at det er i Overensstemmelse med, hvad Befolkningen ønsker.

Maa jeg samtidig benytte Lejligheden til at søge Oplysninger om en bestemt Sag i denne Forbindelse. Der gaar paa Kaløegnen svære Rygter om, at Godsinspektør Lüttichau, der har været Godsets nidkære Forsvarer i hele Tyskertiden — jeg mener ikke blot i de 5 Aar, Tyskerne havde besat Danmark, men i hele den Tid, han har tjent under den tyske Herre til Kalø — i 1945 har faaet tinglyst en Deklaration, hvorefter han skal have en Pension paa 9 000 Kr. aarlig. Jeg kender ikke de nærmere Forhold, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Landbrugsminister ved Besked, og jeg gør opmærksom paa, at Egnens Befolkning er noget oprørt over det. De finder, at det er fuldkommen meningsløst. De siger, at han har helt igennem vist en samfundsfjendtlig og folkefjendtlig Indstilling, og de kan ikke begribe, hvorfor for man saa skal belønnes af Staten med 9 000 Kr. om Aaret.

Endelig vil jeg sige, at jeg forstaaer ikke den Iver, man viser for ubetinget at ville lægge en Jagtgaard, hvor der er god Agerjord. Jeg forstaaer ikke den Iver, naar der Nord for Djursland oppe i Himmerland ligger et stort Jagtterræn, som Staten kunde overtage og sikkert paa meget bedre Maade indrette til Jagtgaard, hvis Jagtraadet har Brug for en saadan. For Lindenberg Dyrehaves Vedkommende drejer det sig kun i ringe Grad om Agerjord. Det drejer sig ogsaa om Agerjord, fordi man har nedlagt en